

Блясъкът на острието

от Кръстю Мушкаров

Той беше добър меч. Никой никога не му го беше казал, но Студен Блясък го чувстваше. Обичта на създателя му и нажеженият въздух от огромните ковашки мехове вдъхнаха живот в мъртвата му стомана. Смачкаха безформената буца на плътта му и я превърнаха в тънко и здраво острие. Първите му спомени бяха от времето, когато старият ковач уморено го блъскаше с тежкия си чук. Тогава мечът изпита и най-голямата болка. За да се роди, трябваше много пъти да го загряват до бяло и после рязко да го охлаждат. Но той търпеше. Защото виждаше любовта в погледа на баща си, когато ковачът изтриваше потта от умореното си чело и отново пъхаше стоманата в огъня. Такава любов в суровите мъжки очи беше рядкост и Студен Блясък се научи да я цени. Премина през мазолестите длани на не един и двама войни, но запомни единственият, които го беше гледал с уважение и благодарност.

Пътят му беше дълъг. Роден в пламъци и кален за битки, той рядко бездействаше. Войната беше неговият занаят, макар че острието му копнееше за мир. Но не заради умората, не. Стоманата му щеше да ръждяса, ако не го ползваха, а и той обичаше работата си. Просто предпочиташе да сече дървета и клони, вместо човешка плът и кости. Не обичаше мъката, която го караха да причинява. Не я виждаше всеки път, но я усещаше след всяко убийство. Веднъж момински сълзи покапаха по острия му ръб и се стекоха в улея за събиране на кръв. Те го изгориха с болката си, изгориха го по-силно от огъня, в който беше роден. И той ги запомни. Не запомни момичето, което ги пророни, нито пронизания му любим. Но запомни пламтящата болка от загубата, безкрайното отчаяние и вечната самота.

Студен Блясък не мразеше никого. Но не обичаше водата. Мека и нежна, тя имаше силата да го унищожи. Дъждовните капки и влагата от калта на бойните полета го боцкаха неприятно, но той беше опитен воин и търпеше. От пръските кръв го болеше повече, защото те носеха със себе си тихия ужас и немия упрек на пролелите ги същества. На посечените хора и животни, които оставаха някъде далече назад, молеци за последна глътка въздух, докато животът им бавно ги напускаше. Животът, който той, бездушният меч, им беше отнел. Нещо безценно за тях и напълно безполезно за него.

По време на една речна битка между две флотилии войнът, който се биеше със Студен Блясък, беше убит. Мечът изпадна от безжизнените му пръсти и потъна в студените води. Полегна на плиткото дъно и всеки ден гледаше отдолу как слънцето преминава през небето. А нощем студеният блясък на звездите му напомняше за всички сражения, които беше водил.

И за онези, в които никога нямаше да участва. Сам, без господар, на когото да служи. Ненужен и забравен. Ръждата плъзна по острието, докато ужасът бавно превземаше сърцето му. Той беше създаден за битки, не за бездействие. Да бъде полезен, не да лежи. И мисълта за безславната гибел го разяждаше отвътре по-бързо, отколкото корозията отвън.

Измина доста време. Много пъти Луната смени кръглия си щит с тънкото си извито острие. Когато една силна мъжка ръка извади меча от водата, той за първи път изпита нещо. Отначало мислеше, че е благодарност, задето са го спасили от нелепата смърт. Студен Блясък никога не беше изпитвал никакви чувства и грешката му беше лесно обяснима. Отне му години, докато разбере какво всъщност беше усетил. Грижливите пръсти старателно го избърсаха и почистиха ръждата от острието му. Речните камъни и пясъкът върнаха блясъка му. Очите на човека го гледаха с възхищение, докато устните му мълвяха нещо. Мечът не разбираше езика на хората, но разпозна погледа и емоциите. Така го беше гледал баща му, побелелият ковач. И с такъв поглед умиращите майки се прощаваха с невръстните си деца. Това беше любов и Студен Блясък никога не беше предполагал, че някой може да я изпита към него. Но човекът го хареса. И когато силната десница на война се обви около стоманената му ръкохватка, мечът за първи път почувства, че не е сам. Почувства, че съществуването му имаше смисъл. Че острието му можеше не само да отнема живот, но и да го защитава. Меч и войн се сляха в неразрушима сплав, с обща воля и мисъл. Стоманата стана продължение на мускулите и им даде твърдост. А мускулите движеха стоманата и ѝ даваха цел. Постепенно ръката се покри с дълбоки белези от бойни рани. А острието се нащърби от жестоките удари в други мечове, ризници и брони. Но това не спря никого от двамата, защото знаеха кои са и какво бранеха. Мечът срещаше вражеската стомана с радостен звън, защото това беше съдбата му. Беше създаден за благородни рицарски двубои, не за безчестна сеч на жени и деца.

Още в първата схватка войнът и оръжието усетиха, че са родени един за друг. Личеше си по начина, по който дръжката на меча лягаше в дланта на мъжа. По възторженото свистене на атакуващото острие и тихия вопъл на стоманата, поемаща чуждия удар. Човекът намери оръжието си, а Студен Блясък откри своя повелител. Двамата взаимно се допълваха и не можеха един без друг. За тях нямаше по-висша чест от тази да помагат на беззащитните. С всеки спасен живот все повече ги изпълваше удовлетворението, познато само на онези, които успяват да следват призиванието си.

И тръгнаха заедно. Сражаваха се под изгарящия дъх на безплодните пустини и върху ледените покриви на планинските върхове. Познаха радостния възглас на победата и горчивото унижение на поражението. Нападаха, когато можеха и отстъпваха, когато се налагаше. Оставаха

хладни в яростта на битките, само закаленото острие понякога леко се затопляше. Превземаха крепости и закриляха села. Препъваха се и падаха, куцаха и пълзяха. Но винаги ставаха и никога не спряха. А имената им вървяха пред тях. Приятелите им ги крещяха с надежда, а враговете ги шептяха в ужас. Войнът Салдемир и мечът Студен Блясък се превърнаха в символ и знаме. И когато пристигаха някъде, в малко селце или в голям град, хората вече ги познаваха. Бяха слушали за подвизите им, макар че мнозина не вярваха. Но всички уважаваха силата и решимостта им. И започнаха да се присъединяват към тях. Първо един, после втори, после още няколко. От малката неорганизирана група изковаха сплотен отряд. Нямаха флаг, нито герб, но имаха кауза. Нямаха командир, но имаха предводител. Не търсеха битката, но и не бягаха от нея. Не искаха да убиват, но бяха готови да жертват живота си. Защищаваха и пазеха, спасяваха и помагаха. И газеха през пепелищата на бойните полета, докато имената им се превърнаха в легенда. Защото вечно раздираният от войни свят винаги има нужда от доблестен войн, който с меча си да посича всяка неправда.

София
28 март 2016 г.